

Lotringas simfonisko orķestri. Ar Silēzijas orķestri viņš ieraksta savu pirmo CD (A.Bruknera 7.simfonija).

Pašlaik Žerārs Vilgovics noslēdzis līgumu ar Latvijas Filharmoniju, apņemoties viesdiriģenta statusā kopā ar Filharmonijas kamerorķestri 1996./97.gada koncertsezonā sagatavot un nodirīgt ne mazāk kā sešas koncertpeogrammas.

Klavierspēli **Fransuā Veigels** (Francois Weigel) sācis apgūt četru gadu vecumā Vācijā, kur pavadījis bērnību. Divpadsmit gadu vecumā debitējis Leipcigas *Gewandhaus* koncertzālē.

Piecpadsmit gadu vecumā F.Veigels kļūst par Ķelnes Mūzikas augstskolas audzēkni, kur apgūst ari kompozīciju un orķestra diriģēšanu. Pēc mācībām Parizes konservatorijā F.Veigels savu muzikālo karjeru saista ar Vīni.

Starp visām uzvarām daudzajos konkursos, kur F.Veigels piedalījies un ticiis godalgots, būtu jāmin arī lauri J.Menuhina fonda Muzikālās jaunatnes konkursā.

F.Veigels uzstājies visās vadošajās Parizes un Francijas koncertzālēs, viesojies Vācijā, Austrijā, Norvēģijā, Briselē, Itālijā, ASV un Tuvajos Austrumos.

Viņš uzstājies kopā ar izciliem Eiropas un Amerikas kamermūziķiem un orķestriem, veicis ierakstus dažādās Eiropas radiostacijās un televīzijas studijās.

Mūzikas kritiku atsauksmēs par F.Veigela spēli visbiežāk atskan epītēs *liesmojošs*, tiek uzteikta Šopena opusu interpretācija, un kopumā F.Veigela suģestējošā spēle ļauj kritiķiem un publikai ierindot F.Veigelu franču jaunākās paaudzes pianistu vadošajā lokā.

Latvijas Filharmonija

Vāgnera zālē

Otrdien, 1996. gada 12. novembrī, plkst. 19.00

LATVIJAS FILHARMONIJAS KAMERORĶESTRIS

Diriģents

Žerārs VILGOVICS
(Francija)

Solists **Fransuā VEIGELS** (klavieres)
(Francija)

Koncertu atbalsta

Francijas vēstniecības Latvijā
Kultūras dienests
A/s "Parekss-banka"
Laikraksts "Rīgas Balss"

Skaņu un video ieraksti, kā arī fotografēšana koncerta laikā bez Filharmonijas direkcijas atļaujas stingri aizliegta

Maksā 20 sant.

Latvijas Filharmonija
Rīga, 1996.gads

Programma

I

- K.F.E.BAHS
(1714 - 1788)
- **1. simfonija** Re mažorā
(Wq 183,1)
Allegro di molto
Largo
Presto

Dzīves ceļi saveda kopā J.S.Baha otro dēlu Karlu Filipu Emanuelu un Prūsijas kroņprinci, kurš vēlāk kļuva par karali Frīdrihi II (Frīdrihi Lielo). K.F.E.Bahs no 1741.gada bija Prūsijas galma klavesīnists Berlīnē un palika šajā amatā līdz 1767.gadam. Viņa mūzika bija tam laikam neierasta, kontrastiem bagāta, emocionāla. Visspilgtāk tas izpaudās dramatiskas ievirzes darbos, sevišķi klavieru sonātēs. Simfonijās un koncertos savukārt viņš tuvs tā sauktās Berlīnes skolas nostādnēm - diezgan spēcīgs te itālu mūzikas iespāids, "uvertīras tipa domāšana", taču jaušama jau arī sentimentālisma viļņa tuvošanās. Par savu muzikāli izglītoto monarhu (viņš spēlēja flautu) K.F.E.Bahs neizsakās diezin cik cildinoši. Viņš apgalvo, ka Frīdrihs II milot nevis mūziku, bet tikai flautu, un nevis flautu kā tādu, bet tikai savu flautu...
J.T.

- V.A.MOCARTS
(1756 - 1791)
- **Konerts klavierēm un orķestrim** Mibemol mažorā (K.271)
Allegro
Andantino
Rondo. Presto

Volfganga Amadeja Mocarta 9.klavierkoncerts tapis Zalcburgas periodā 1777.gada janvārī un veltīts franču pianistei Ženommās (Jeunhomme) jaunkundzei - šis fakts norāda, ka jau tolaik Mocarta slava bija iegususi visai plašu ģeogrāfisko diapazonu. Šis klavierkoncerts tiek uzskatīts par pirmo īsti subjektīvo no visiem sevišķi meistarīgi rakstītajiem klavierkoncertiem, kuri žanra plaukumu Mocarta daiļradē sasniedza Viņē.

Opusā jaušama gan no F.E.Baha aizgūtā pirmatnējā izpratne par instrumentālu koncertu kā divu muzikālu vienību (t.i. solista un orķestra) līdzvērtīgu sacensību, gan arī paša Mocarta muzikālās valodas šoreiz nepretenciozais melodiskums un vieglums. Patīkamu pārsteigumu raja 2.daļa, kuras tonalitāte - do minors - vieš skaņkārtisku, bet ne noskaņu disonansi.

II

- J.HAIDNS
(1732 - 1809)
- **44.simonija** mi minorā
(Hob.1 Nr.44)
Allegro con brio
Mēnuetto.Ciacone in Diapason
Adagio
Finale.Presto

Haidna mūzika bieži tiek raksturota kā pilnīgi bezrūpīga, dzīvespriečīga, bez dramatiskiem kontrastiem un romantiska savīļnojuma. Taču šie apzīmējumi ir galēji vienpusīgi. Komponista visumā dzīvi apliecinotā un optimistiskā māksla ietver ne mazums lappušu, kas ir kaislīgas patētikas, iedvesmojoša dramatisma un dziļu sēru pilnas. Par Haidna daiļrades plašo tēlu loku liecina V.A.Mocarta sacītais: "Neviens no mums neprot visu darīt tā kā tēvs Haidns:

bērnišķīgi draiskoties un saviļņot dvēseli, raisīt smieklus un likt raudāt, un visu - vienlīdz labi." 44.-"Sēru" simfonija mi minorā uzrakstīta ap 1772.gadu, "romantiskās krīzes" laikā - tā muzikologs Teodors de Vizeva raksturojis Haidna daiļrades periodu 18.gadsimta 60.gadu beigās, 70.gadu sākumā.

Līdzās 45.-"Atvadu" simfonijai, "Sēru" simfonijā, šķiet, komponista "romantiskās krīzes" perioda stila iezimes izpaužas vispilnīgāk. Viņa iedvesmoto mūziku caurauž dramatiskas patētikas un gaišas lirikas mijā.

1.daļas - *Allegro con brio* - galvenā tēma sākas ar skarbiem *tutti* unisoniem, kuriem atbild burvīga, ekspresīva stīgu melodija. Savdabīgā cikla traģiskā kulminācija ir 2.daļa - *Menuetto*. Menueta vidusepizodes apskaidrotā lirika plašāku iemiesojumu gūst 3.daļā - Mi mažora *Adagio*. Kā liecina laikabiedru atmiņas, Haidns, būdams sīrmā vecumā un uzrakstījis jau savas pēdējās simfonijas, izteicis vēlēšanos, lai *Adagio* skanētu viņa bērēs. Iespējams, ka tas arī bijis iemesls simfonijas nosaukumam.

Pirma divu daļu dramatiskie tēli ar jaunu spēku atdzīvojas lakoniskajā finālā - *Presto*. Savā trauksmainajā attīstībā tēma it kā krāj spēkus, lai kodā sasniegtu patiesi grandiozu un varenu skanējumu.

Žerārs Vilgovics (Gerard Wilgowicz) dzimis 1945.gadā Limozā. Dirigēšanas prasmi apguvis Parīzes Nacionālajā konservatorijā. Pēc augstskolas beigšanas strādājis par diriģenta asistentu Bordo un Lilles simfoniskajos orķestros, kā arī papildinājies pie H.Svarovska, F.Ferraras un S.Čelibidahes.

Līdz šim Ž.Vilgovics kā diriģents ir sevi apliecinājis sadarbībā ar vairākiem Francijas un citu valstu orķestriem, kā arī piedalījies dažādu interesantu projektu īstenošanā. Viņš ir 1984.gada Gurdonas (Francija) Mūzikas festivāla galvenais diriģents, piedalījies pazīstamajā Arkas (Francija) festivālā.

Savukārt 1989. gadā Ž.Vilgovics kļuva par Jeruzalemes kamerorķestra pastāvīgo diriģentu, un ar šo kolektīvu veica vairākas turnejas pa Eiropas valstīm. Kopš 1990. gada Ž.Vilgovicu uz ilgstošu sadarbību uzaicinājusi Varšavas Nacionālā Filharmonija. Diriģents strādājis arī ar Kastelafranku (Itālija) Akadēmiskā teātra orķestri,